

Sygnatura akt XIV C 153/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 01-04-2021 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XIV Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w Pile w składzie:

Przewodniczący: sędzia Jolanta Czajka-Bałon

Protokolant: st.sekr.sąd. Grażyna Bielicka

po rozpoznaniu w dniu 01-04-2021 r. w Pile

sprawy z powództwa (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W.

przeciwko W. A.

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanego W. A. na rzecz powoda (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. kwotę 111.915,16 zł (sto jednaście tysięcy dziewięćset piętnaście złotych 16/100) wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 101.573,31 zł od dnia 12 grudnia 2019 r. do dnia zapłaty.

2. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 9.213 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Jolanta Czajka-Bałon

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank SA z siedzibą w W. w pozwie złożonym w dniu 16 grudnia 2019 r. w elektronicznym postępowaniu upominawczym wniósł o zasądzenie od pozwanego W. A. na swoją rzecz kwoty 111.915,16 zł, wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonymi od kwoty 101.573,31 zł od dnia 12 grudnia 2019 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów sądowych według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 4 listopada 2016 r. zawarł z pozwanym umowę kredytu konsolidacyjnego. Pozwany nie wywiązał się z obowiązku terminowej spłaty rat, w związku z tym powód po wypełnieniu obowiązków wynikających z art. 75c prawa bankowego wypowiedział umowę ze skutkiem na dzień 24 czerwca 2019 r. Pozwany nie spłacił wymagalnej wierzytelności do dnia sporządzenia pozwu. Powód wskazał, że na dochodzone pozwem roszczenie składają się:

- 101.573,31 zł należności głównej (niespłaconego kapitału),
- 3.601,01 zł odsetek umownych naliczonych do dnia rozwiązania umowy tj. 24 czerwca 2019 r.
- 6.740,84 zł odsetek umownych za opóźnienie w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 101.573,31 zł naliczonych od dnia 24 czerwca 2019 r. do dnia 11 grudnia 2019 r.

Postanowieniem z dnia 10 stycznia 2020 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do rozpoznania sprawy w postępowaniu upominawczym i przekazał ją do Sądu Okręgowego w Poznaniu według właściwości.

W odpowiedzi na pozew pozwany wskazał, że podtrzymuje stanowisko wyrażone w sprzeciwie, ponadto jest zainteresowany zawarciem ugody na mocy, której strony ustalą wysokość miesięcznych spłat zadłużenia, albowiem pozwany przechodzi trudności finansowe, na które złożyły się czynniki niezależne od niego. Pozwany podniósł, że nie jest w stanie jednorazowo spłacić istniejącego zobowiązania, z którego chce się wywiązać i uregulować zadłużenie. Pozwany nie zgodził się ze stwierdzeniem, że zawierał niniejszą umowę jako osoba fizyczna, przedmiotowy kredyt był kredytem konsolidacyjnym, na mocy którego spłacił kredyty, które były brane na prowadzenie gospodarstwa rolnego.

W piśmie procesowym z dnia 22 września 2020 r. pozwany zakwestionował sposób rozliczania wpłat jakie dokonywał na przedmiotowy kredyt. Pozwany płacił bowiem na czas ratę zobowiązania, a powód rozliczał wpłaty na kapitał przeterminowany i odsetki przeterminowane, a mimo to co miesiąc powstawała nadpłata (w taki sposób rozliczane były raty do kwietnia 2018 r.) W ocenie pozwanego było to nieprawidłowe rozliczanie wpłat albowiem nie było opóźnień w płatności i wysokość odsetek przeterminowanych nie powinna być w ogóle naliczana, a jeżeli już to w małych kwotach, jeżeli opóźnienie było dwu, trzy dniowe. W ocenie pozwanego działania strony powodowej były nakierowane na jak największy zysk i dlatego wpłaty były zaliczane na kapitał i odsetki przeterminowane, a powinny być na raty i odsetki, tym bardziej że rata z harmonogramu była niższa niż kwota rzeczywistych wpłat dokonywanych przez pozwanego.

W piśmie procesowym z dnia 12 listopada 2020 r. powód szczegółowo ustosunkował się do zarzutów strony pozwanej, podnosząc że są one chybione. W oparciu o przedłożone dokumenty wyjaśnił sposób rozliczania wpłat dokonywanych przez pozwanego, wskazując iż pozwany pomieszał pojęcia odsetek przeterminowanych i odsetek za opóźnienie. Zaprzeczył jakoby stosował jakiegokolwiek podstępne działania wobec pozwanego, wskazał że umowa kredytowa w sposób precyzyjny i wyczerpujący określała wysokość zobowiązania i sposób jego spłaty. Na zobowiązanie składały się jedynie elementy zgodne z art. 69 prawa bankowego tj. kwota udzielonego kredytu, odsetki kapitałowe, prowizje, oraz w przypadku opóźnień w spłacie – odsetki za opóźnienie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód (...) Bank SA z siedzibą w W. i pozwany W. A. zawarli w dniu 4 listopada 2016 r. umowę kredytu konsolidacyjnego nr (...). Udzielony kredyt miał sfinansować: a. spłatę zobowiązań pozwanego niezwiązanych z jego działalnością gospodarczą (szczegółowo opisanych w pkt II.F ust.1 umowy kredytu) w wysokości 81.516 zł, b. cele konsumpcyjne niezwiązane z działalnością gospodarczą pozwanego w kwocie 20.000 zł, zgodnie z jego wnioskiem, c. prowizję bankową za udzielenie kredytu w wysokości 26.244,21 zł, d. opłaty na rzecz pośrednika kredytowego w kwocie 9.644,02 zł. Całkowita kwota kredytu stanowiąca sumę wszystkich środków pieniężnych, które zostały udostępnione pozwanemu wynosiła 101.516 zł. Pozwany zobowiązał się do spłaty udzielonego kredytu wraz z należnymi odsetkami, prowizjami i odsetkami w 84 równych kapitałowo-odsetkowych ratach, płatnych każdego miesiąca zgodnie z harmonogramem spłaty kredytu stanowiącym załącznik do umowy (wraz z jego późniejszymi aktualizacjami w trybie określonym w pkt III.1.5. umowy).

Ustalono zmienne oprocentowanie kredytu, które wynosiło 9,40 % w stosunku rocznym. Wysokość zmiennej stopy procentowej ustalana miała być jako suma zmiennej stopy bazowej obowiązującej w Banku i wynoszącej 1,72 % w stosunku rocznym oraz stałej marży banku wynoszącej 7,68 %.

Wysokość zmiennej stopy procentowej nie mogła być wyższa niż wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie przewidzianych przepisami kodeksu cywilnego.

W przypadku braku spłaty należności z tytułu umowy kredytu w terminie jej wymagalności w szczególności w przypadku braku spłaty raty kredytu w wymaganym terminie, określonym w harmonogramie spłaty kredytu bank miał prawo pobierać od kwoty zaległej odsetki według zmiennej stopy procentowej dla zadłużenia przeterminowanego równej odsetkom maksymalnym za opóźnienie w rozumieniu przepisów kodeksu cywilnego tj. dwukrotności wartości będącej sumą stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego oraz 5,5 punktów procentowych, chyba że

bezwzględne przepisy prawa obowiązujące w danym czasie przewidywałyby inną wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie.

Strony uzgodniły, że środki wpłacone na rachunek kredytu celem spłaty kredytu zgodnie z umową zostaną zaliczone w następującej kolejności na pokrycie: 1. kosztów windykacji rozumianych jako koszty poniesione przez Bank w związku z dochodzeniem należności z tytułu kredytu w tym koszty sądowe oraz egzekucyjne, 2. prowizji i opłat określonych w umowie kredytu, 3. odsetek zaległych, 4. kapitału zaległego, 5. odsetek bieżących, 6. kapitału bieżącego, 7. odsetek od zadłużenia przeterminowanego.

W umowie uregulowano również przesłanki i sposób jej wypowiedzenia. Bank mógł wypowiedzieć umowę kredytu z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia w przypadku braku spłaty kwot kredytu w terminie ich wymagalności lub niedotrzymania przez pozwanego innych warunków udzielenia kredytu określonych w umowie, utraty przez pozwanego zdolności kredytowej, wykorzystania kredytu niezgodnie z przeznaczeniem, poświadczenia nieprawdy przez pozwanego lub podania we wniosku nieprawdziwych informacji. Wypowiedzenie pod rygorem nieważności musiało nastąpić w formie pisemnej. Uzgodniono, że w następnym dniu po upływie terminu wypowiedzenia umowy kredytu, niespłacona część kredytu wraz z odsetkami stanie się zadłużeniem wymagalnym i przeterminowanym, od której powód będzie uprawniony do naliczania i pobierania odsetek od zadłużenia przeterminowanego. W umowie zastrzeżono jednak, że w przypadku gdy pozwany będzie opóźniał się ze spłatą zobowiązania z tytułu kredytu, bank przed skorzystaniem z uprawnienia do wypowiedzenia umowy wezwie pozwanego do uregulowania zaległej płatności, wyznaczając termin nie krótszy niż 14 dni roboczych, informując jednocześnie w wezwaniu o możliwości złożenia, w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania wniosku o restrukturyzację zadłużenia.

Dowód: bezsporne, nadto umowa kredytu (k. 38-49), harmonogram spłat (k. 76-81).

Kwota kredytu została pozwanemu wypłacona, zgodnie z umową. Pozwany podjął spłatę kredytu, choć od samego początku zdarzało mu się przekraczać terminy płatności rat. Powód prawidłowo i zgodnie z umową dokonywał rozliczenia wpłat dokonywanych przez pozwanego.

Z uwagi na pogarszającą się sytuację finansową, pozwany zaprzestał jednak spłacać kredyt na zasadach przewidzianych w umowie. W związku z tym powód pismem z dnia 20 marca 2019 r. wezwał pozwanego do zapłaty w terminie do 14 dni zaległości obejmującej kwoty: 1.416,02 zł tytułem należności kapitałowej, 739,94 zł tytułem odsetek umownych, 6,52 zł tytułem odsetek karnych, łącznie 2.162,48 zł. Jednocześnie poinformował pozwanego, że może on w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania pisma złożyć wnioski o restrukturyzację zadłużenia.

Pismem z 9 maja 2019 r. powód wypowiedział pozwanemu umowę kredytu z zachowaniem trzydziestodniowego terminu liczonego od dnia doręczenia niniejszego pisma. Jednocześnie zwrócił się do pozwanego z żądaniem spłaty całości kredytu, która na dzień 8 maja 2019 r. wynosiła łącznie 103.946,63 zł w tym: kapitał 101.573,31 zł, odsetki umowne 2.368,71 zł, odsetki karne 7,61 zł.

Kolejnym pismem z 23 lipca 2019 r., w związku z upływem terminu wypowiedzenia, powód wezwał pozwanego do zapłaty całego wymagalnego zadłużenia.

Dowód: dyspozycja wypłaty kredytu (k. 48), raport zestawienie należności i spłat kredytu (k. 50-59), raport – zestawienie należności i zaległości kapitałowe z kalkulacją odsetek za zwłokę (k.60-63), wyciąg bankowy (k. 64-70), historia odsetek (k. 71-75), harmonogramy spłat (k. 76-81, 127-141), wypowiedzenie kredytu z dowodem nadania (k. 82-87), wezwanie do zapłaty z dowodem nadania (k. 88-92), wezwanie przedprocesowe (k. 93), historia spłat wraz z alokacją (k. 142-143), zestawienie – odsetki umowne (k. 144), zestawienie – odsetki karne (k. 145), stan/historia zadłużenia (k. 146-165).

W dniu 20 lutego 2020 r. powód wystawił wyciąg z ksiąg nr 2020/02/20/ (...), w którym określił, iż zadłużenie pozwanego z tytułu umowy kredytu nr (...) z dnia 4 listopada 2016 r. na dzień 11 grudnia 2019 r. wynosiło: 111.915,16

zł, z czego 101.573,31 zł tytułem zaległego kapitału, 3.601,01 zł tytułem zaległych odsetek umownych za okres od dnia 5 listopada 2018 r. do 24 czerwca 2029 r., 6.740,84 zł tytułem odsetek za zwłokę naliczonych za okres od 5 listopada 2018 r. do 11 grudnia 2019 r.

Dowód: wyciąg z ksiąg powoda (k. 37).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następującej oceny zebranego w sprawie materiału.

Bezsporna pomiędzy stronami pozostawała zasada żądania pozwu, albowiem pozwany w toku procesu przyznał, że zawarł umowę kredytową na którą, powód powoływał się w pozwie, nie kwestionował również faktu nieprawidłowego wywiązywania się z ww. zobowiązania, skuteczności wypowiedzenia umowy i wysokości dochodzonego roszczenia.

Na podstawie art. 229 i 230 k.p.c. Sąd przyjął bez dowodów te powołane przez powoda fakty, które pozwany przyznał, uznając, że przyznanie nie budziło wątpliwości, bądź których nie zanegował, ponieważ twierdzenia te znajdowały oparcie w okolicznościach sprawy, a nie pozostawały sprzeczności ze stanowiskiem strony milczącej i z wynikami rozprawy.

Sąd ustalił stan faktyczny także na podstawie dokumentów prywatnych. Dokumenty te Sąd uznał za wiarygodne jako nie budzące wątpliwości co do swojej prawdziwości i zgodności treści z prawdą. Dokumenty te w większości zostały dołączone do akt w odpisach poświadczonych za zgodność z oryginałami przez pełnomocnika powoda – radcę prawnego. Te poświadczenia korzystały z domniemania prawnego zgodności treści z prawdą (art. 129 § 3 k.p.c. w zw. z art. 244 k.p.c.), które w żadnym wypadku nie zostało obalone.

Wśród dokumentów prywatnych jako szczególnie istotny Sąd ocenił wyciąg z ksiąg rachunkowych powoda, zwłaszcza w zakresie wysokości zadłużenia pozwanego na dzień jego wystawienia. Wyciąg z ksiąg bankowych został wystawiony przez bank, którego czynnościom należy przypisać cechę wiarygodności, jako instytucji zaufania publicznego. Banki są bowiem szczególnymi podmiotami gospodarczymi, funkcjonującymi w oparciu o bardzo szczegółowe regulacje, także w zakresie prowadzenia ksiąg rachunkowych i poddany restrykcyjnemu nadzorowi. Dlatego z reguły wyciąg z ksiąg banku jest dokumentem prywatnym o dużej sile przekonywania (mocy dowodowej). Nadto w pełni koreluje on z innymi przedłożonymi przez stronę powodową dowodami w postaci umowy łączącej strony, dokumentami szczegółowego rozliczenia umowy kredytu.

Stosownie do art. 7 ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, dokumenty związane z czynnościami bankowymi mogą być sporządzane na informatycznych nośnikach danych, jeżeli dokumenty te będą w sposób należyty utworzone, utrwalone, przekazane, przechowywane i zabezpieczone. Zgodnie z postanowieniem Sądu Najwyższego z 11 marca 2004 r. (V CZ 12/2004, nie publ.) bankowe dokumenty elektroniczne na podstawie ww. przepisu, traktować należy na równi z oświadczeniem utrwalonym na papierze za pomocą pisma - za dokumenty w rozumieniu Kodeksu postępowania cywilnego. Powód przedłożył wydruki swych dokumentów istniejące w formie elektronicznej m.in. zestawienia należności i spłat kredytu, wyciągi z rachunku, historię spłat wraz z alokacją. Dokumenty te Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Nie budziły one zastrzeżeń co do swojej autentyczności i zgodności treści z prawdą, a nadto znajdowały potwierdzenie w treści innych dokumentów. Ponadto zostały poświadczone za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika powoda będącego radcą prawnym. Poza tym nie były przez pozwanego podważane.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Powód dochodził zaspokojenia swojej wierzytelności wynikającej z zawartej z pozwanym 4 listopada 2016 r. umowy kredytu konsolidacyjnego nr (...).

Stosownie do treści art. 69 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty

wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Niesporne w niniejszej sprawie było, że (...) Bank SA z siedzibą w W. zaciągnięte zobowiązanie wykonał i wydał pozwanemu kwotę określoną w umowie. Nie ulega także wątpliwości, że pozwany nie wykonał ciężącego na nim obowiązku w zakresie zwrotu przedmiotu kredytu wraz z oprocentowaniem i kosztami jego udzielenia w oznaczonym terminie spłaty. Wysokość dochodzonego roszczenia, oraz prawidłowość rozliczania dokonywanych przez powoda wpłat (zgodnie z postanowieniami umowy) w świetle przedłożonych dokumentów, w ocenie Sądu również została należycie wykazana przez powoda.

Należy podkreślić, że pozwany w żaden sposób nie kwestionował zasadności dochodzonego roszczenia (faktu zawarcia umowy, zaprzestania spłaty zobowiązań zgodnie z umową, skuteczności wypowiedzenia), nie wnosił o jego oddalenie, wręcz przeciwnie dążył do ugodowego załatwienia sprawy deklarując gotowość spłaty zobowiązania w formie ratalnej. Jedyne zarzuty pozwanego wyartykułowane w toku procesu zasadzały się na twierdzeniu o nieprawidłowości rozliczenia wpłat jakich pozwany dokonywał na poczet przedmiotowego kredytu, które to działania, miały w jego ocenie, charakter podstępny.

W pierwszej kolejności, Sąd zwraca uwagę, że powód zarówno przed jak i po podniesieniu ww. zarzutu, przedłożył do akt postępowania szczegółowe rozliczenie umowy kredytu (harmonogramy spłat, historię spłat z alokacją, historię naliczania odsetek umownych, odsetek karnych i historię zadłużenia), obrazujące wysokość objętej pozwem wierzytelności do dnia jego sporządzenia z rozbiciem na poszczególne komponenty zadłużenia, w tym kapitał z wyszczególnieniem na wymagalny i niewymagalny, wysokość rat z rozbiciem na część odsetkową i kapitałową, wymagalność rat, datę spłat, okresy odsetkowe, stopę oprocentowania umownego i karnego, sposób kształtowania się zadłużenia w czasie, w tym wysokość zadłużenia na dowolny dzień, sposób rachowania spłat, wymagalność. Analiza ww. dokumentów nie dała żadnych podstaw do sformułowania wniosku o nieprawidłowym rozliczaniu kredytu przez powoda.

Sąd podziela również pogląd strony powodowej, że najpewniej wątpliwości pozwanego zrodziły się na podstawie niezrozumienia/pomieszania pojęć używanych przez powoda tj. odsetek przeterminowanych (niespłaconych w terminie części odsetkowych rat kredytu) i odsetek za opóźnienie (odsetek naliczanych za opóźnienie w terminie płatności części kapitałowej raty kredytu). Powodowy bank szczegółowo wyłożył, iż kwota 1.148 zł tytułem odsetek przeterminowanych w lutym 2017 r., która to budziła zastrzeżenia pozwanego, stanowiła część odsetkową trzeciej raty, która to została zapłacona po terminie. W dniu płatności trzeciej raty tj. 6 lutego 2017 r. na rachunku pozwanego nie występowała żadna nadpłata, gdyż dwie wcześniejsze wpłaty zostały rozliczone na poczet kolejnych rat kredytu (pierwszej i drugiej). Pierwsza rata płatna była w terminie do 5 grudnia 2016 r., pozwany dokonał spłaty w dniu 9 grudnia 2016 r., a więc z kilkudniowym opóźnieniem. Z historii rachunku wynika, że wpłata została rozksięgowana na kapitał przeterminowany, odsetki przeterminowane, a na poczet nadpłaty kwota 1.44 zł. Termin płatności drugiej raty przypadł na 4 stycznia 2017 r. Pozwany dokonał wpłaty w dniu 3 stycznia 2017 r. a więc na dzień przed terminem płatności. Tym samym w historii rachunku kwota ta została w całości rozksięgowana jako nadpłata, gdyż w dniu dokonanej wpłaty termin płatności drugiej raty jeszcze nie nadszedł. Jak wynika np. z raportu – zestawienia należności i spłat kredytu w dniu 4 stycznia 2017 r. owa nadpłata łącznie 2.241,40 zł została w całości rozliczona na poczet kapitału (1.191,28 zł) i odsetek 1.050,16 zł. Termin płatności trzeciej raty przypadł na dzień 6 lutego 2017 r. Pozwany dokonał płatności w dniu 10 lutego 2017 r., stąd w historii rachunku mowa o kapitale i odsetkach przeterminowanych.

Oczywistym jest również, że powód miał uprawnienie w przypadku zwłoki pozwanego w dokonywaniu płatności rat do naliczania odsetek za opóźnienie, które w terminologii powoda nazywane były karnymi. Powód na dowód prawidłowości naliczania owych należności ubocznych zaoferował dowód w postaci chociażby „historii odsetek karnych”. Wynika z niego, iż odsetki te były naliczane od niespłaconej w terminie części kapitałowej kolejnej raty kredytu, za okres między terminem jej spłaty a rzeczywista wpłata (z reguły był to okres kilkudniowy). Stopa odsetek zadłużenia, zgodnie z umową, była równa wysokości maksymalnych odsetek ustawowych za opóźnienie. W trakcie trwania umowy odsetki karne zostały naliczone w stosunkowo niewielkiej wysokości.

W świetle analizy postanowień umowy, obowiązujących przepisów prawnych w tym w zakresie roszczeń odsetkowych, obszernych wyjaśnień powoda w zakresie wyrażonych wątpliwości przez pozwanego w omawianym zakresie oraz przedłożonych dokumentów rozliczenia kredytu, Sąd nie miał wątpliwości, że ww. ogólnikowo sformułowany zarzut pozwanego należało uznać za chybiony. Sąd nie dopatrył się żadnych podstaw do uznania, że powód czynił działania zmierzające do nieuzasadnionego zawyżenia zadłużenia pozwanego.

Reasumując, Sąd uznał, iż powód wykazał swoje roszczenie co do zasady i co do wysokości, a w przedmiotowej sprawie brak jest jakichkolwiek podstaw aby pozwany mógł zwolnić się od odpowiedzialności za swoje zadłużenie wobec Banku.

Z dokonanych ustaleń wynikało, że całkowite zadłużenie pozwanego na 11 grudnia 2019 r. wynosiło 111.915,16 zł, z czego niespłacony kapitał stanowił 101.573,31 zł, odsetki umowne 3.601,01 zł a odsetki karne za opóźnienie 6.740,84 zł. Zatem żądanie zasądzenia 111.915,16 zł było uzasadnione.

Zasadne było także żądanie odsetek. Z tej ostatniej sumy, 101.573,31 zł stanowiło zadłużenie przeterminowane z tytułu kapitału. Zgodnie z umową, od takiego zadłużenia powodowi przysługuje prawo naliczania odsetek w wysokości maksymalnych odsetek ustawowych za opóźnienie. Uzasadniało to zasądzenie takich odsetek od ww. kwoty 101.573,31 zł od dnia 12 grudnia 2019 r. do dnia zapłaty.

Orzeczenie o kosztach postępowania zawarte w punkcie drugim wyroku znajduje uzasadnienie w art. 98 § 1 k.p.c. (na przedmiotowe koszty złożyła się opłata od pozwu – 5.596 zł, wynagrodzenie pełnomocnika powoda – 3.600 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa).

·
sędzia Jolanta Czajka-Bałon